

EL GRIU

Ofert a Mercè Ané i Pie

20

En feina d'horabaixa, a la terrassa
del bar cretenc estaves asseguda
prenent el te, colgant a poc a poc,
ulls aclucats, els vermells de la posta,
davant el mar.

Vaig proposar-te d'anar al parc
d'atraccions i pujar al *carrusel* dels elefants hidròpics
o a les barques i, posant-nos drets,
ben agafats a les barres cromades,
besar-nos boca a boca en prendre impuls,
o bé, si ho preferies, quedar inerts,
girant en la *Gran Sínia de la Lluna*.

Però tu vares dir que no podies.

Aleshores anem a les *boutiques*:
emprova't cofes, olorem perfums
de mirra i mesc, olis i cremes,
toquem suràs, tissús i catxemires
amb mans frisoses de realitats,
o anem a banyar-nos a l'oblonga
piscina del jardí del *Grand Hôtel*.

Però tu vares dir que no podies.

Vaig suggerir la *boîte* dels rossinyols elèctrics,
on complicades constel·lacions
d'agulles de fer mitja, disposades
formant aranyes, mòbils a l'oreig,

expandeixen tostemps crits filiformes
de llum al càlid buf de focus invisibles,
on tot està previst musicalment
perquè no torni mai el dia,
on es balla abraçat i desmaiant
bosc avall fins a caure en sorres tèbies.

Però tu vares dir que no podies,
que estaves concitada amb els estels
de prima nit i contra ells lluitaries
per la quieta conca fulgurant.

Que eres un griu.

VACANCES A PLATJA

Ofert a Antoni Font i Costa

19

De bon matí ja estic al para-sol
davant la mar, bec en silenci llum
i quietud a glops petits.

Demano que em serveixin
el te amb llimona i les torrades
amb oli i sal.

Primer he nedit
a la braça mig cable per la zona
que limiten les boies.

En què penso
que tremolo de por?

Sóc un estiuejant
que pren el te i escriu postals i mira
la platja bigarrada, lluny de tot.

La veritat és que m'ofego:
roger expirant damunt la sorra,
sentint-me l'agonia.

Si pogués
tornar de cop al net recipient
de l'aquàrium, protegit per vidres
gruixuts de la gran mà urpejant
que espera d'atrapar-me, ben fregir-me amb oli
dolent potser i dur-me a la boca
del monstre: tot això
com si ho veiés: ja quasi no respiro
de por.

No tinc escapatòria.

EL BANY

Ofert a Vicenç Altaió i a Magda Balaguer

18

A l'aigua ens abracem: té el pubis
escarolat, la gropa sumptuosa,
que en jo tocar-la es fa més plena encara.
M'hi encavalco.

Fuig.

Entrecuixem. L'agafo
pels flancs, amb besos l'asfíxio.

Fuig

un altre cop, però ja llangorosa,
flonja i ardent.

Així que surt del bany,
regalimosa, les agulles d'aigua
que li queden pel cos evaporant-se
són crits d'amor.

Aleshores parlem
amb ajut de metàfores. Com dir sinó
l'excés d'aire calent que abrusa el pit,
el segament de cames i genolls,
el cor que se'm desboca quan la miro
dreta o jaient.

T'adoro

fins l'esquelet.

SÓC HOME SOL

Ofert a Joan Oliver

He menjat amb delit els dàtils de Palmyra,
les panses de Corint, el be rostit de Pasqua,
galls fets entre rajoles pels hindús,
l'oca de Tebes.

He begut moltes grapes,
schnaps i filtres, herbes de poc seny,
m'he embriagat amb vins de Falern o de Kios.
Però tot res, sols queda la fiblada
de la pua clavada
molt endins de la carn.

Sóc home sol.

No sé d'on vinc, perquè m'afanyo,
no crec en opis ni licors.
No sé què sóc ni perquè m'ho pregunto.

Segrego a vegades poesia,
o bé, de tant en tant, m'agrada,
posant els ulls en blanc, polsar les tecles
del meu rònc piano,
traient-me els tèrbols suc de moltes nafres,
amb la xeringa neta de l'oblit.

Però tot res, sols queda la fiblada
de la pua clavada
molt endins de la carn.

Sóc home sol.